
OBSAH

Kratičkový úvod

Koulovačka 2000, podle Báry a Lenky

Koulovačka, jak ji prožíval Rolf

Dopis od maminky

Nejdříve zděšení, potom ...

NÁFŠTĚVA ZOO

Jaké byly akce v roce 2000

Chystané akce na rok 2001

Krátké zprávy

Letní tábor 2001

Štědrovečerní tabule na Koulovačce 2000. Na fotografii Mirka s Bárrou předvádějí své umělecké schopnosti, to vše vše pro štědrovečerní pohodu.

Vydává a tiskne Sdružení dětí a mládeže pro volný čas, přírodu a recesi

Duha Studánka, Bartoňova 1489, 547 01 Náchod, 0441/422301

Určeno výhradně členům a přátelům sdružení. Náklad 65 výtisků

Tento Šprdzpravodaj připravili Rolf, Karel, Lenka, Bára a Bobina

Kratičkový úvod

Stalo se snad již pravidlem, že v lednu přichází (nejen) na Rolfa zimní spánek. Žádná akce, Šprdzpravodaj nejde a nejde. Možná je to dáno tím, že začátek nového duhového roku je takový nejistý. Není možné přesně určit termíny akcí, hlavně tábora, venku počásí, že by psa nevyhnal, horské chalupy nacpané k prasknutí a nesmím zapomenout ani na blížící se pololetní vysvědčení. Možná teď, když to píšu máte všichni už ve známkách jasno, takže doufám, že vtip, který jsem si dovolil otisknout z novin se Vás vůbec netýká.

Tento Šprdzpravodaj je snad nejopožděnějším Šprdem v historii Duhy Studánka. Lenka Palečková mě varovala, že jestli přijde Šprďák zase tři dny před akcí, tak mi něco udělá. Musím se přiznat, že bych raději snášel fyzické násilí od Lenky a přitom bychom mohli jet na nějakou prima akci. Bohužel na dvou chalupách, které jsme vytipovali, jako vhodné pro naši akci, nemají do jara volný termín. Já jsem ovšem věčný optimista, takže věřím tomu, že brzy budeme moci vyrazit na nějaké zajímavé místo.

Tak a teď končím se smutkem, protože už máme celkem nabitý plán v podstatě do letních prázdnin. Plán akcí je někde v tomto Šprdzpravodaji. Taky tenhle Šprdzpravodaj je oproti jiným celkem slušně našlapaný různými články, za které bych rád poděkoval jejich autorům. Tučná odměna pro tyto autory je samozřejmě už na cestě. Teda ne, že by ležela někde na vozovce, ale už pomaličku putuje k nim.

Nesmím zapomenout na to důležitý okamžik v „dějinách“ Duhy Studánka. Kvapem se nám blíží padesáté číslo Šprdzpravodaje. Je to myslím již docela slušné číslo a samozřejmě, že budeme tyto pomyslné 50. narozeniny slavit. Ten Šprď bude nabitý obrázky, vtipy, veselými vzpomínkami z duhových akcí. Jako ostatně pokaždé... Ale nebude to jenom tak! **Kdo do padesátého Šprdzpravodaje pošle nějaký obrázek nebo článek dostane zajímavou věcnou cenu.** Myslím, že je mezi Vámi spousta nadaných kreslířů a pisatelů. Nedopustte, aby si všechny ceny za obrázky odnesla Jitka.

A kdo už si všimnul, že tady nikde není pozvánka na žádnou akci, tak prosím nezapomenejte. Jsou tady přece pozvánky na půl roku dopředu! Myslím, že by se i Vaším kamarádům mohly tyto akce líbit. Pokud tedy máte takové odvážné a opravdové kamarády, zkuste je pozvat na naše akce.

Na závěr bych Vám rád popřál hodně sluníčka, radosti a úspěchů ve škole. Rodičům pevné nervy a hodně trpělivosti.

Váš Rolfík

Ilustrace Zdeněk Hoffman

Koulovačka 2000, podle Báry a Lenky

Když jsme dorazili na nádraží ve Velké Úpě, vyrazili jsme všichni směrem k chatě Dakota. Někteří došli jen ztěží. Že ano, Báro P. a Martino T. JE TO BĚS, JE TO BĚS. Prosíme Vás, s těma klukama trochu prrrr.

Tak Lenko pro jednu zase prrrr ty. S těma klukama to není žádná pravda, aby jste si nemysleli, že píšu sama o sobě, tak to nééé. Ten začátek napsala moje milovaná sestřička, která pro změnu vyrazila na nádraží asi 1 hodinu před srazem. Tak se nedivte, že tam s Adélou byla tak brzo. No dalo by se mluvit o tom, kdo tady lítá za klukama.

No tak to prrrr....

No to by už snad stačilo.

(Jen pro vysvětlení: Až do teď se vlastně Lenka s Bárou tak trochu hádaly. Je velmi zajímavé, když se taková hádka zachytí na papír. - pozn. Rolfa)

Otřesný výstup k našemu cíli, chatě Dakotě, nebyl jen tak lehký, jelikož naši lokomotivě došla pára. Lukáš Zvoníček jako lokomotiva skončil a další vagony značně zpomalily, ale Tomáš D. A Lukáš H. si našli novou lepší lokomotivu, která ke konci stejně úplně vyplivla. Tuto úpornou cestu s námi zdolali i dva malí mazlíčci našich kuchařek Ivanky a naší mamči Lenky. Těmi mazlíčky, jak už všichni tušíte byli Vojtíšek a Karolínka (naše milounká sestřička).

Na chatě jsme vybalili a snědli poslední rýžky a vypili Colu. Teda alespoň někteří, že ano Lukáši!!! (To se týká těch, kteří se zdržovali v té době na pokoji kriminálníků.) Aby jsme furt nepomlouvaly naše milé kriminálníky, musíme podotknout, že se do vytápění chalupy zažrali tak, že celá málem shořela.

Na tomto místě holky v originálním rukopisu popisují zvláštní události. Je tam něco v tom smyslu, že se někteří chlapi nějak zajímali o módní doplňky našich dívek, což se jim samozřejmě nelíbilo. Vznikla pak šarvátka mezi pokoji, kde znesvářené tábory bydleli. Skončilo to sladkou pomstou. Podrobnosti z bitvy však holky nechtěly popisovat. Prý by Šprzpravodaj musel chodit do schránek po 22 hodině. S tím by se dalo jen souhlasit, takže jsem tuto pasáž musel chtít nechtě přeskóčit, aby poštáci nemuseli chodit se Šprzpravodajem v noci. --Konec redakčních úprav.--

Poznámka autorek: Jsme si kvít, pánové!

No a to by snad už z našich osobních aférek mohlo být opravdu dost. No nemyslíte?

Samozřejmě, že jsme hráli i mnoho super her, podnikli jsme dlouhou cestu na severní pól. Výprava začínala tím, že jsme rozdělili do dvou poměrně vyrovnaných družstev a hra mohla začít. Nejprve jsme vyměňovali věci, které jsou pro takovou výpravu nezbytné. Pak jsme zhodnotili své síly a utužili svalstvo. Nakonec jsme se vydali na daleký sever. Všichni tam došli a pokochali se pohledem do úpl-

ně zamlžené krajiny. Jelikož jsme byli celý rok hodní, tak nás večer navštívil ježíšek a nadělil nám mnoho krásných dárečků. Místo večere jsme měli opravdový hodokvas se vším všudy. Cukroví, klobásky s kaší, ovocnou bowli a také jsme všichni dostali dárek. Znáte z reklamy: Když to dostaneš, uděláš “klop, klop”. Když to otevřeš, uděláš “jééé”. Když to sníš, uděláš “Hmm”. Už víte co to bylo? No přece kindervejce. Pak jsme hráli debatní hru Riskuj, při které obdržel Tomáš D. červenou kartu a byl vyhoštěn z místnosti. Po hře jsme odebrali do pelechů. Někteří hned usnuli, ale byli i tací, kteří dělali bordel celou noc. No nebudeme jmenovat. Někteří si ani nezhasli a pak ráno vydírali Karolínku, aby jim ráno přinesla snídani až do posletele.

Poslední den nás samozřejmě neminulo uklízení a museli jsme s nechutí debordelizovat celou chatu. Po úklidu se to všude jen lesklo. Jediní, kteří uklízeli s chutí, byli kriminálníci. Vyblejskali nejdůležitější místnost v chalupě.

Víkendovka byla jako vždy super a nám se nechtělo, jako vždycky, domů, ale přesto jsme museli. Obě se těšíme na další akci.

Zdraví Lenička a Baruška.

Koulovačka - jak ji prožíval Rolf

Koulovačka nám dala, jako každý rok, nejvíce práce s přípravou. O to víc se pak na ni těším. Jak psaly holky, cesta od autobusu k chalupě byla jako vždy hrozná. Už od začátku nám bylo líto, že nebyl ani milimetr sněhu, což se nám na Koulovačce ještě nestalo. Vždycky napadl, alespoň trochu v neděli.

Když se druhý den chystaly výpravy na severní pól, hučelo to v chalupě jako na burze ve Wall Street. Kšeftovalo se: se špekem, se sáněmi, s kompasem, s mapami a se vším co každá pořádná expedice na severní pól

potřebuje. Pravěpodobně nejcenějším artiklem byl kompas a sáně. To mi připadalo správné, protože jet na sever bez kompasu, se asi nedá. O sáních by se dalo přemýšlet déle, protože široko daleko nebyla ani vložka, ale určitě by blíže k pólu přišly vhod.

Nemůžu neprozradit jeden husarský kousek, který nám (vedoucím) povedl. Omlouvá nás však to, že všichni jsme sdružení ve Sdružení dětí a mládeže pro volný čas, přírodu a *recesi*. Recese, jak známo je sranda, kde všude to jen jde a dokonce i tam, kde to není obvyklé. Prostě naše cesta od chalupy na severní pól vedla, ale úplně přesně, na jih. Když jsme s naší výpravou zkoumali mapu, kudy vlastně půjdeme, jenom jsem doufal, aby si toho nikdo nevšimnul, protože by z toho bylo rázem fiasko. Naštěstí si toho nevšimnul ani Piňďa, u kterého jsem se tohoto děsivého objevu bál nejvíc.

Po šťastném návratu ze severního pólu jsme si vyzdobili společenskou místnost a připravili vánoční větvíčku. Pak jsme zpívali koledy a rozdávali si dárky, což se mi moc líbilo. Museli jsme být asi moc hodní, protože jsme jich dostali všichni hodně. Já jsem měl problém vymyslet básničky, abych si mohl dárky vzít. Pak jsem přítomné ukecal, že když zazpívám Címrmanův "Pochod tibetských poddůstojníků z povolání", budu si moc vzít dva dárky najednou. Pravda, při mém neškoleném podání této písně se jistě Címrman obracel v hrobě, ale přesto všichni přežili a já jsem si mohl vzít dárečky. Doufám, že jsem podobné problémy s převzetím dáreček měl sám.

Odjezd domů byl, jak už tradičně, provázen spoustou záhad a nečekaných událostí. Nejdříve jsem musel naléhat na řidiče, že jedině my jsme ti správní pasažéři, které potřebuje do autobusu. Bránil se, ale když jsem vytasil trumf z dispečinku přepravní společnosti, tak musel uznat, že nás do autobusu vlastně potřebuje. Už tenhle autobus měl zpoždění, které se prodloužilo zdoluhavým a namáhavým nástupem dovnitř. Když chyběla asi minuta do odjezdu vlakového přípoje ze Svobody nad Úpou a my jsme byli kdesi

mezi lesy a nádraží nikde, tak jsem mírně znervózněl. Co bychom si počali, kdyby nám to ujelo. Vydal jsem pokyn, že až zastavíme bude naším hlavním cílem dohonit vlak. Naštěstí to dopadlo. V Trutnově se pak situace opakovala. Nákupem jízenek jsem zapříčinil hádku paní pokladní s průvodčí a nakonec i s výpravčím. Vlak totiž čekal už jen na mě, takže ještě ani nevyjel a už měl zpoždění. Štěstěna byla při nás a tak se nám podařilo ve zdraví dopravit domů.

Koulovačka se mi opravdu moc líbila. Škoda, ten sníh mohl alespoň trošku napadnout. Nemohli jsme tak uspořádat každoroční rychlosešup na pytlích ve volném stylu. Moc rád se ho totiž účastním.

Rolfík

Dopis od maminky

Milí vedoucí,
reaguji na výzvu vyjádřit se k návratům našich ratolestí z akcí Duhy Studánka.

Návraty bývají různé, ale návrat z jeskyní byl bezkonkurenční. Můj syn byl na jeskynářské výpravě poprvé a tak mi bylo divné, proč mamka jiné výletnice říkala, že se těší, až se holka vrátí. Že by se jí za dva dny stýskalo? To myslím nehrozí. Dále jsem to nepitvala a vypustila jsem to z hlavy.

Když se syn v neděli vrátil, pochopila jsem, proč se ta maminka těšila. Bylo to myšleno samozřejmě ironicky. To, co se na mě vysypalo z batohu, mi vyrazilo dech. Po prodělaném šoku, jsem začala prozkoumávat obsah podrobněji. Ve 2 - 3 kg bahna jsem rozpoznala boty. Proběhla ještě chvilka zaváhání, jestli jsou to ty samé, které jsem do batohu před dvěma dny dala. Byly to ony! Zjistila jsem to, když jsem oškrabala asi dvoucentimetrový nános celkem slušně zapáchající hmoty. Trnula jsem hrůzou, jestli to pračka přežije. Ty boty vypadaly totiž naprosto stejně i uvnitř. Kalhoty i ponožky nevypadaly o moc lépe. Kupodivu to oblečení i boty přežily. (I když už nejsou co bývali). A co je důležitější, pračka ještě funguje. Nevím, jestli je jen můj kluk takový antitalent na to, které oblečení se nosí ke které příležitosti, ale viditelně si s tím hlavu neláme. Milé maminky, doufám, že si návraty z akcí takhle neužívám jenom já. Buďme optimistky a mějme na paměti: „Co nás nezabije, to nás posílí.“

Silné nervy nám i vedoucím přeje

odolná maminka

P.S.: Upřímnou soustrast těm, co posílají na akce děti dvě. Tři, to už by byla sebevražda.

Nejdříve zděšení, potom strach a nakonec radost

Ano, tak jsem prožíval tu situaci, kdy jsem začal číst tento dopis. První co mě napadlo, bylo to, že se stal nějaký průšvih. Když jsem pochopil, že nám píše nějaký rodič, tak jsem začal se bát, že někdo něco ztratil, provedl nebo naopak neprovedl. Po několika prvních řádcích bylo jasné, že jde do tuhého.

Strastiplný návrat z Karlštejna! Jak jsem celý vystrašený četl dál a dál, začínal jsem chápat, že to v podstatě není tak hrozné. Nakonec se mě zmocnila radost z toho, že ona „odolná maminka“ všechno ve zdraví přežila, že se nerozbila pračka a hlavně z toho, že ta páchnoucí hmota nepřistála na mé hlavě. Chtěl

bych tedy „odolné mamince“ poděkovat za to, že nám takový zajímavý dopis poslala. Musím vyjádřit veliký obdiv její trpělivosti a odvaze v boji s bahnem. Zároveň doufám, že ji tato příhoda neodradila od toho, aby s námi svého syna pustila na další akce, zvláště pak do jeskyní. Ještě jednou děkuji.

Rodičové, pokud máte dojem, že tenhle příběh odněkud znáte, tak se nedivím. Věřím, že to berete stejně sportovně a že budeme moci i letos jezdit do jeskyní, které jsou velmi zajímavé, poučné i dobrodružné.

Rolf

NÁFŠTĚVA ZOO SVATÝ KOPEČEK - OLOMOUC

V sobotu 20/01/01 odpoledne, kdy probíhala Velká Duha, se vydalo asi 30 účastníků setkání do olomoucké ZOO. Já mezi nimi.

Ačkoliv byla zima, tak zvířat bylo opravdu hodně a všechny jejich názvy jsem s úspěchem postupně zapomínala.

Nemohu však opomenout pavilonek s hrochy. Oddělení od sebe malým plůtkem leželi tam hroch na straně jedné a hrošice s malým hrůškem na straně druhé. Když jsem pozorovala hrocha ležícího ve vodě bazénku s hlavou téměř celou ponořenou pod vodou asi 10 min. a on se ani nepohnul, zkonstatovala jsem, že se asi utopil a sledovala jsem spící hrošici s hrošátkem mezi velkým množstvím jídla, kteří alespoň občas pohnuli ušima nebo převýkli potravu z jedné strany tlamy na druhou. I hroch nakonec projevil známky života. V tom k pavilonku přišla rodinka s asi 7 letou holčičkou, která po chvílce pozorování hrochů řekla: „Jé, tatinku - ten hroch, to jsi celej ty a tamhle to jsem já s maminkou. Takhle to u nás přesně vypadá po obědě. Akorát, že tu nemají televizi“, zalitovala holčička a já jsem s potutelným úsměvem, jehož si oba rodiče všimli, odešla.

Obrovský zážitek mě čekal v pavilonu se žirafama, kde jsem byla úplně sama. Jednu stranu pavilonu tvořila velká skleněná stěna a na druhé měly žirafy vysoko na zdi jesle se senem. Po chvíli se jedna z žiraf odpoutala od jídla a vydala se směrem ke skleněné výplni - ke mně. Podlaha pavilonu byla tak nízko, že když ke mně očividně nejvyšší z žiraf dorazila, hleděli jsme si z oka do oka. Na to však žirafa nedbala a začala o sklo provozovat rituál pro mě dosud nevídaný. Horní a dolní pysky „připlácla“, jejich vnitřními stranami na sklo tak, až zuby břinkly o sklo a současně jí z tlamy vylezl růžovošedný jazyk cca 30cm dlouhý a ten se vydal po skle naprosto opačnou stranou, než kterou žirafa třela pysky o sklo. Chvilí jsem na ten neuvěřitelně dlouhý jazyk slintající na sklo koukala, a pak jsem se začala hrozně smát.

Něco takového jsem prostě ještě nikdy neviděla.

V pavilonu opic se mi moc líbilo. Opice byli zvědavé jako opice a vždycky přišli ke sklu, když jsem u něj stála. Když jsem na sklo položila ruku, položili ji na stejné místo taky. Když jsem dělala, že opice přes sklo hladím nastavovali hlavu a tvářili se, že jim to dělá dobře. Odejít jsem však musela ve chvíli, kdy tam jeden né příliš zkušený rodič vysvětloval svému dítěti páření opic hrou na vláček a to nevinné děcko se zeptalo, který z těch dvou je lokomotiva.

Ke konci prohlídky, kdy už jsem byla zimou zmrzlá na kost, jsem zašla do pavilonu s netopýry. Tam byla úplná tma jen malá žárovka svítila jasně fialovým světlem, bylo tam krásné teplíčko, hrála esoterická hudba a do ní se rozléhalo pískání trpasličích klokanů a netopýrů, kteří se tam pohybovali naprosto volně mezi návštěvníky. Prostředí to bylo pro mě opravdu příjemné, šlo na mě spaní, tak jsem se tam zavěsila mezi dva netopýry a kdyby mě při zavírání ZOO neprobudili, tak tam spím dodnes.

Zdraví Bobina

Rolfe: asi takhle sis to nějak představoval? A jestli né, tak si trhni nohou!

Bobino: přesně takhle jsem si Tvůj článek představoval. Jsou na nohu lepší studené nebo teplé obklady?

Jaké byly akce v roce 2000

Podívejme se, jaký byl minulý duhový rok. Doufejme, že jsme žádnou „velkou“ akci nezapoměli napsat.

Leden Tyto měsíce jsou už bohužel na akce tradičně slabé. Sem tam
Únor nějaké školení pro vedoucí. Ale i ta jsou důležitá.

Březen

17. - 19. 3. Duhová brána Beroun - vzdělávací akce pro vedoucí

Duben

7. - 9. 4. A braka d'Abra - kouzelnická víkendová akce

28. - 30. 4. Nikdo neví, kam se jede - na kole Broumovským výběžkem.

Květen

13. 5. Václavice - Havlovice - další putování na kolách.

26. - 28. 5. Akce DD - dětský den - prezentační akce Duhy Studánka

Červen

2. - 4. 6. Velká Josefovská show aneb veselé bloudění pevností

PRÁZDNINY

30. 7. - 19. 8. Letní tábor - Křížem krážem egyptem

Září

10. 9. Záhadná štola na Kramolně - průzkumná akce klubu jeskyňářů

16. 9. Výstava fotografií z tábora a jiných akcí v České Skalici

23. - 24. 9. Ultra Radiový Orientační Běh S vElocipedem - sportovní akce vedoucích

Říjen

6. - 8. 10. Nikdo neví, kam se jede II. - další cyklistické putování

20. - 22. 10. Drakyáda – Verněřovická Studánka

27. - 29. 10. Tam, kde žijí netopýři - průzkum jeskyní v Českém krasu

Listopad

10. - 12. 11. CVVZ tentokrát v Českých Budějovicích - vzdělávání vedoucích

Prosinec

2. 12. Před čerty dobrá párty - Mikulášská dico a hry

8. - 10. 12. Koulovačka, aneb cesta na severní pól a zase zpátky

Během roku jsme podnikli také několik **Průzkumných akcí jeskyňářského klubu**. Třeba do zahřeznutých otvorů ve skále v Pekelském údolí. Podnikli jsme také mnoho **cyklistických výletů**. Během prázdnin a prvních dní školního roku se hodně kamarádů nemohlo smířit s tím, že prázdniny jsou pryč a dělali vše proto, aby si je co nejvíce ještě užili. Doufejme, že se nám i letos podaří uskutečnit tolik akcí.

Chystané akce na rok 2001 (do letních prázdnin)

Začátkem jara, první možný víkend, kdy bude na nějaké horské chatě volno, pojedeme na strašidelnou-kouzelnickou akci Bubušou. Se známou dvojicí komiků Šimek-Bubílková to pravděpodobně nebude mít nic společného. Samozřejmě, že Šprdzpravodaj přinese přesné informace, hned jak to bude možné.

Cyklistické putování **Nikdo neví, kam se jede** zná už asi každý. Ale kam se pojede **20. - 22. dubna**, to neví kromě Incrementa a Wassermanna zase nikdo. Doufejme, že počasí už bude pěkné, protože dělat akci „Nikdo neví, kam se běží“ se nám moc nechce.

Další **jeskyňářská víkendovka** měla proběhnout v termínu **od 27. dubna do 1. května** v Jeseníkách. Je tam ještě spousta zajímavých jeskyní, které bychom měli navštívit. Účast přislíbil náš kamarád z Ostravy Kája Mařík, který je zkušený jeskyňář.

Předpokládáme, že o víkendu **od 25. do 27. května** bude další víkendová akce pravděpodobně „**Akce DD**“, na které bychom mohli předvézt něco zajímavého všem návštěvníkům dětského dne.

Natáčení filmového trháku „Milhausova tajná akce, aneb Borgové jsou zase tady“ by mělo probíhat o víkendu **od 8. do 10. června**.

No a konečně letní tábor ...

Letní tábor 2001

Na začátku jsem si stěžoval, že nevíme kdy bude tábor, ale už to víme naprosto přesně. **Bude od soboty 28. července do soboty 11. srpna**. Bude opět v Dědově, z čehož máme velkou radost, protože jsme tam zažili již mnoho krásných chvil a teď už víme, že se to může podařit i letos. A na co si budeme letos hrát? Budeme velký tým, který se pokusí udělat jasno v mnohých záhadách, které nám zanechali předkové ve starém Egyptě. Naštěstí jsme na to již docela dobře připraveni. Během roku jsme totiž přišli na mnoho nevysvětlených záhad a zmizení.

Rolf a Increment

Krátké zprávy

▶ Martina T. si při hodinách dějepisu plete Terezín s Temelínem. Co bude dělat při hodinách zeměpisu, se můžeme jen dohadovat.

▶ Podle neověřených informací má Piňďa za lubem nějaký kousek. Když jezdí ze školy domů, má v Náchodě někdy trochu času. Je pak rád, když potká Lenku P., Báru P. a Martinu T., protože mu dělají houští, když si v obchodě se šmkami, zkouší různé druhy stínů a make-upu. Vznikají z toho dohady, že chce změnit svoji tvář, aby nebyl prozrazen. Otázkou zůstává: Před čím nebo před kým?

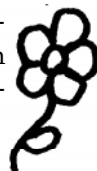
▶ Verča od té doby co dostala od ježíška mobil s 500Kč kreditem neustále píše nějaké esemesky a proto se její kredit po dvou dnech snížil na pouhých 98Kč. Komu pořád píše?

▶ Karolínka dostala pod stromeček domeček pro barbíny. Mohla by se v něm však ubytovat ona sama, je totiž na vyšší než ona.

▶ Jedna Rolfova kamarádka zkoušela vyluštit doplňovačku v minulém Šprdzpravodaji. Když došla ke čtyřem políčkům, kam se mělo napsat „A“ v morseovce byla v koncích. Vždyť „A“ je tečka čárka! Napsat jméno stromu s lichozpeřenými listy, s ostrými trny a hrozny bílých květů ji prostě nenapadlo.

▶ Kdo zná Bobinu, jistě se nediví její zálibě psát výstřední titulky. Mají přece čtenáře ihned upoutat. Nic proti všem velkým písmenům, ale to F to je přeci jen trochu silný kaFe.

▶ Náš kamarád a duhový předseda Karel po dlouhých letech studia na vysoké škole získal ke svému jménu další titul. Už je to nejen inženýr, ale i doktor. Jen pro úplnost jeho jméno se všemi tituly vypadá takhle.

Ing. Karel Roubík, Ph.D.

Rádi bychom mu tímto blahopřáli.

▶ „Před čerty dobrá párty“ byla akce, která byla velmi zajímavá. Během odpoledne jsme si zasoutěžili, zaskákali do matrací a žíněnek a dokonce nás čekalo i koncertní vystoupení. Martina, Bára a Lenka nám zpívaly jejich oblíbený hit od skupiny Zombie.

▶ Pro všechny kamarády a přátele Duhy Studánka máme potěšující zprávu. **www.duha.cz/studanka** je adresa, kde najdete fotky a další zajímavosti z našich akcí. Časem by měla přibýt i možnost publikování vlastních článků, komentářů a nápadů. :-)

